Radost ve Snu noci svatojánském

Autor: Jan Trojan

Původní článek: https://brnozurnal.cz/brnozurnal/radost-ve-snu-noci-svatojanskem/

Datum vydání: 19. 10. 2025

Brněnské divadlo Radost už dávno patří mezi zdejší scény se stálou kvalitní nabídkou inscenací pro všechny věkové skupiny dětí včetně těch, které vycházejí základní školu i pro starší. Tentokrát zvolila dramaturgie náročnější – co do provedení i pochopení – Shakespearův Sen noci svatojánské. Určeno je pro věk 13+, na premiéře v pátek 10. října seděly občas děti zjevně mladší a v průběhu půldruhahodinové taškařice nevyrušovaly, naopak se smály a bavily. Jen můj devítiletý vnuk se mě potichu ptal deset minut před koncem, kdy už půjdeme do „mekáče“.

Polský režisér Pawel Chomczyk se neprezentuje v tomto divadle poprvé. Nejpůvabnější Shakespearův opus pojal klasicky, bez experimentů; připomeňme jinou inscenaci v jiném městě, kde byl děj situován do bombardovaného Londýna. Použitím loutek hned v začátku brněnské inscenace tvůrci navazují na původní název divadla, které mělo na prvním místě přívlastek Loutkové. A není to zdaleka jen v této inscenaci, což dává této stále oblíbenější scéně punc pohádky, snu, kouzel a vůbec radosti… Radosti.

Nejnovější zpracování Snu noci svatojánské vzniklo podle překladu Stanislawa Barańczaka a překladu sonetů od Macieje Slomczyńského. Scénograf Pavel Hubička vytvořil pestrobarevnou scénu s pevnou stěnou a dvěma dveřmi, kudy vchází či vbíhají jednotlivé postavy na jeviště podobně jako ve Feydeauových komediích. Celkový příjemný dojem doplňuje světelný design Davida Brabce, dobrým nápadem – pro zvýšení konkurence mobilům a notebookům – bylo využití multimédií Sebastiana Lukaszuka.

Představení nejlépe charakterizuje sám režisér Pawel Chomczyk. Takto se vyjádřil pro server www.divadlo.cz: „V této metadivadelní adaptaci Snu noci svatojánské se můžeme ponořit do magické reality, kde hranice mezi fantazií a realitou mizí a otázka podstaty umění se vrací v obnovené síle. Divadlo se tak stává místem pro sdílení snění – místem kde nás vede naše představivost až k jádru kreativity samotné a odhaluje tak svá skrytá tajemství. Naše inscenace čerpá z jedné z nejikoničtějších Shakespearových komedií a transformuje ji do příběhu o divadle samotném – o kreativitě a konfrontaci umělce s jeho vlastním dílem – oživlým, dýchajícím a vymykajícím se kontrole. Zde divadlo pouze nezobrazuje sen – ale stává se jím: utváří prostor pro fantazii, kde postavy promlouvají hlasem básníka a sám autor se tak stává součástí svého vlastního textu až se následně promění v osla…“

nscenátorům se podařilo skloubit nejednoduchý děj, v němž se potkává čtveřice zamilovaných mladých lidí, kteří uprchnou do magického lesa o svatojánské noci a prožívají

tam dobrodružství, se skupinou ochotnických řemeslníků zkoušejících se zmíněnými loutkami představení pro svatbu athénského vévody Thésea a královny amazonek Hyppolity. Všemu pak dominuje říše elfů a víl s vládci Oberonem a Titanií. Mezi mladými herci vyniká jejich zralejší kolega Radim Sasínek, jehož diváci znají z operety dnešního Národního divadla Brno, z Městského divadla Brno i z dalších scén. Působil i jako loutkoherec. V Radosti nyní hraje zmíněného Oberona a také vládce Thesea. Oběma dává sonorní hlas a punc schopného vladaře. Jako Oberon se pohádá s královnou víl Titanií a vzápětí pověřuje svého služebníka Puka, aby jeho ženu očaroval. Stane se, ona se po probuzení zamiluje do prvního tvora, jehož uvidí – jedna z mnoha krásných zápletek milé komedie. Na premiéře si dvojroli Titanie a Hyppolity užívala Sabina Šlachtová, alternuje s Ivanou Stejskalovou. Potlesk patřil i ostatním herečkám a hercům – Haně Šimkové, Elišce Borisové, Davidu Janíkovi, Václavu Vítkovi. Také Vilému Čapkovi, který celou hrou provází a nakonec vystoupí jako autor hry, sám Wiliam Shakespeare. Sekunduje mu atraktivní postava neposedného skřítka Puka, tady v podání Štěpána Przezwieckiho. Pokud si starší pamětníci vzpomenou na inscenaci této hry v tehdejším Státním divadle Brno, konkrétně v dnešním Mahenově divadle z roku 1966 v režii Evžena Sokolovského, kdy Puka hrál zvěčnělý Václav Postránecký, uvědomí si, že nynější Puk v Radosti má určité rezervy. V temperamentu i v akrobatických výkonech, které kdysi Postránecký na jevišti prováděl. Byl ohromující. Nicméně i Puk v Radosti je milý chlap a celkový dojem z představení je velmi příznivý. Vydařené jsou i kostýmy a masky, patrně také z dílny scénografa. Hudba Piotra Klimeka, známého hudebního skladatele, muzikologa a pedagoga je příjemná, nevtíravá, přitom výrazná. Není jí příliš, dominuje slovo a herecká akce.

Dodám jen, že se hraje v překladu Jiřího Joska, Evy Kolomazníkové a Pavla Drábka, přičemž dva poslední z této trojice jsou ještě autory úpravy a paní Eva je též dramaturgyní společně s Robertem Jaroszem.